

Sygn. akt VIII U 1385/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jolanta Węs

Protokolant – starszy sekretarz sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy G. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty socjalnej na dalszy okres

na skutek odwołania G. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 maja 2013 roku znak(...)

I zmienia zaskarżoną decyzję i ustala G. S. prawo do renty socjalnej na okres od 1 kwietnia 2013 roku do 31 grudnia 2016 roku;

II przyznaje adwokat K. D. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w L. przy ul. (...)/(...) od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Lublinie) kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powiększoną o należny podatek od towarów i usług.

VIII U 1385/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił G. S. prawa do renty socjalnej, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 8 maja 2013 roku ustaliła, iż nie jest on całkowicie niezdolny do pracy (decyzja k. 104 a.r.).

W odwołaniu od tej decyzji G. S. podniósł, iż jest ona dla niego krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym, ponieważ stan jego zdrowia nie uległ poprawie (odwołanie k. 2-2v a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 3-3v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

G. S. urodził się w dniu (...). Decyzją z dnia 7 października 2003 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy prawo do renty socjalnej od dnia 1 października 2003 roku, które było przedłużane kolejnymi decyzjami na następne okresy, aż do dnia 31 marca 2013 roku (decyzje k. 8, 21, 29, 48, 68, 88 a.r.).

W dniu 27 lutego 2013 roku G. S. złożył w organie rentowym wniosek o rentę socjalną na dalszy okres (k. 92-93 a.r.).

W ramach rozpoznania powyższego wniosku lekarz orzecznik ZUS dokonał oceny zdolności do pracy ubezpieczonego i w orzeczeniu z dnia

29 marca 2013 roku stwierdził, iż G. S. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS odwołujący wniósł sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 8 maja 2013 roku podzieliła wnioski lekarza orzecznika ZUS i ustaliła, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy (k. 101, 103 a.r.). W oparciu o powołane orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 11 maja 2013 roku zaskarżoną decyzję (k. 104 a.r.).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu hematologii i chorób zakaźnych (k. 10 a.s.).

W opinii z dnia 18 listopada 2013 roku biegli hematolog M. W. i specjalista chorób zakaźnych J. P. stwierdzili u G. S.(...) (...) w remisji całkowitej od 25 lat. Uznali badanego za częściowo niezdolnego do pracy, natomiast nie stwierdzili u niego całkowitej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2013 roku.

W uzasadnieniu opinii podnieśli, między innymi, iż aktywne (...) u wnioskodawcy daje znaczny stopień upośledzenia wydolności organizmu, co sprowadza obecnie częściową niezdolność do pracy. Wczesna faza (...) u wnioskodawcy, który jest w okresie wydolności (...), nie daje podstaw do uznania go za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Utrzymująca się remisja (...) i aktualny stan hematologiczny opiniowanego nie sprowadza całkowitej niezdolności do pracy (k. 17-18 a.s.).

W związku z zastrzeżeniami do tej opinii, zgłoszonymi przez pełnomocnika wnioskodawcy w piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2014 roku (k. 36-37 a.s.), Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych lekarzy sądowych z zakresu hematologii i chorób zakaźnych, sporządzających opinię z dnia 18 listopada 2013 roku (k. 41 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 24 marca 2014 roku biegli podtrzymali swoją poprzednią opinię, nie stwierdzając w dalszym ciągu u G. S. całkowitej niezdolności do pracy (k. 44-45 a.s.).

W związku z zastrzeżeniami do powyższej opinii zgłoszonymi przez pełnomocnika wnioskodawcy w piśmie procesowym z dnia 28 kwietnia 2014 roku oraz wnioskiem dowodowym o dopuszczenie dowodu z łącznej opinii innych biegłych hematologa i specjalisty chorób zakaźnych (k. 57-59 a.s.), postanowieniem z dnia 11 czerwca 2014 roku Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii innych biegłych hematologa oraz specjalisty chorób zakaźnych (k. 70 a.s.).

W opinii z dnia 8 października 2014 roku biegła hematolog E. S. stwierdziła, iż wnioskodawca z uwagi na stan hematologiczny nie jest niezdolny do pracy, ponieważ ponad dwudziestoletni okres remisji całkowitej po leczeniu (...) upoważnia do uznania go za wyleczonego z choroby nowotworowej (k. 73 a.s.).

W opinii z dnia 20 stycznia 2015 roku biegła specjalista chorób zakaźnych M. S. stwierdziła u wnioskodawcy (...) na tle przewlekłego (...) i uznała go za nadal całkowicie niezdolnego do pracy od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku.

W uzasadnieniu opinii podniosła, iż analiza dokumentacji medycznej wykazuje pogorszenie stanu zdrowia opiniowanego w stosunku do okresu, kiedy organ rentowy uznał go za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Opiniowany ma(...)w następstwie długotrwałego (...). Na rozwój choroby miały wpływ nieskuteczność terapii p/ wirusowej, a także toksyczne (...). Aktualne wyniki badań wykazują aktywność procesu(...). Opiniowany powinien prowadzić taki tryb życia, aby nie doszło do dalszych powikłań choroby. Wskazana jest dość restrykcyjna dieta, przyjmowanie odpowiednich leków, z unikaniem wysiłku fizycznego. Aktualny stopień zaawansowania choroby wątroby opiniowanego stanowi naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym przez niego wykonywanie pracy nadal od dnia 1 kwietnia 2013 roku (opinia k. 82-83 a.s.).

Z uwagi na dwie sprzeczne opinie Sąd dopuścił dowód z kolejnej opinii biegłych specjalisty chorób zakaźnych i specjalisty medycyny pracy (k. 87 a.s.).

W łącznej opinii z dnia 20 kwietnia 2015 roku biegli specjalista chorób zakaźnych K. T. i specjalista medycyny pracy L. M. stwierdzili u wnioskodawcy (...) (...) w fazie remisji (20-letniej) i uznali wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy nadal od 1 kwietnia 2013 roku do 31 grudnia 2016 roku.

W uzasadnieniu podnieśli, iż znaczny stopień zaawansowania (...) sprawiają, że rokowanie u opiniowanego jest bardzo poważne. (...) sprowadza całkowitą niezdolność do pracy. W chwili obecnej proces chorobowy ma zdecydowanie charakter postępujący i to w tempie znacznym i nie może być mowy o poprawie stanu zdrowia opiniowanego. Nie może on podjąć pracy zarobkowej na tym etapie choroby (opinia k. 97 a.s.).

Rozstrzygając w sprawie Sąd Okręgowy oparł się na opinii biegłych z dnia 20 stycznia 2015 roku i z dnia 20 kwietnia 2015 roku oraz wnioskach w nich przedstawionych.

W opiniach tych biegli sędziwi w oparciu o wyniki badań klinicznych i analizę dowodów leczenia wnioskodawcy ustalili, iż stan jego zdrowia powoduje nadal całkowitą niezdolność do pracy. Taki wniosek wypływa z opinii dwóch biegłych lekarzy specjalistów z zakresu chorób zakaźnych M. S. i K. T. oraz biegłego specjalisty medycyny pracy L. M.. Stan zdrowia wnioskodawcy był więc oceniany przez biegłych o odpowiednich specjalnościach w stosunku do rodzaju schorzeń, jakie wnioskodawca udokumentował w toku postępowania. Lekarze specjaliści opiniując na potrzeby postępowania zapoznali się z aktami sprawy, w tym zwłaszcza z całością zawartej w nich dokumentacji medycznej, odebrali szczegółowy wywiad i przeprowadzili badanie sądowo - lekarskie ubezpieczonego i w oparciu o nie dokonali oceny stwierdzonych u niego schorzeń pod kątem niezdolności do pracy.

Z opinii tych wynika, iż aktualne wyniki badań wnioskodawcy wykazują aktywność procesu zapalnego (...) a także (...) stanowiące ryzyko dalszych następstw choroby w postaci zwiększonej podatności na (...). Wnioskodawca powinien prowadzić taki tryb życia, aby nie doszło do dalszych powikłań choroby. Wskazana jest dość restrykcyjna dieta, przyjmowanie odpowiednich leków, z unikaniem wysiłku fizycznego. Jak wynika z treści opinii, biegli ci byli zgodni co do faktu, iż stan zdrowia G. S. nadal powoduje u niego całkowitą niezdolność do pracy.

Z opinią biegłych z dnia 20 kwietnia 2015 roku nie zgadzał się organ rentowy, którego pełnomocnik złożył zastrzeżenia do powyższej opinii w piśmie procesowym z dnia 30 października 2015 roku i wniósł o uzupełnienie kwestionowanej opinii pod kątem zgłoszonych zastrzeżeń (k. 106-107 a.s.).

Sąd Okręgowy oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, ponieważ byłoby to uzasadnione tylko wówczas, kiedy sporządzone opinie byłyby sprzeczne wewnętrznie lub niewłaściwie uzasadnione, natomiast nie można takiego zarzutu postawić opiniom biegłych z dnia 20 stycznia 2015 roku i z dnia 20 kwietnia 2015 roku. Potrzeba dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłych powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii.

Tymczasem w ocenie Sądu Okręgowego, wnioski zawarte w opiniach z dnia 20 stycznia 2015 roku i z dnia 20 kwietnia 2015 roku są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów powołane opinie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99). Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie ustalenia u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd nie podzielił opinii biegłego specjalisty chorób zakaźnych J. P. z dnia 18 listopada 2013 roku, ponieważ wnioski płynące z analizy jej treści były sprzeczne z później sporządzonymi dwiema opiniami biegłych specjalistów chorób zakaźnych i specjalisty medycyny pracy. Nadto, przedmiotowa opinia, której Sąd nie dał wiary, jest dość lakoniczna, nie zawiera szczegółowej analizy schorzeń skarżącego w powiązaniu z jego kwalifikacjami zawodowymi.

Co do opinii biegłych hematologów M. W. i E. S. należy stwierdzić, iż nie mają one znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, ponieważ podstawą stwierdzenia u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy są schorzenia wątroby, a nie schorzenia hematologiczne.

Odwołanie G. S. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 982 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Rentę przyznaje się na stałe - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała (art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy), bądź na wskazany okres - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy).

Całkowita niezdolność do pracy musi pozostawać w związku przyczynowym z naruszeniem sprawności organizmu powstałym w okresach wynikających z przepisu art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy.

G. S. spełnia przesłanki do ustalenia mu prawa do renty socjalnej na dalszy okres, ponieważ został uznany przez biegłych za osobę w dalszym ciągu całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia.

Kierując się powyższym i mając na uwadze opinie biegłych Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne. W tym stanie rzeczy Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał G. S. prawo do renty socjalnej od dnia 1 kwietnia 2013 roku na przewidywany okres trwania niezdolności, tj. do 31 grudnia 2016 roku, zgodnie z ostatnią opinią biegłych z dnia 20 kwietnia 2015 roku.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł, jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 11 ust. 2 w związku z § 2 ust. 3, § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).